

Peder Sass (S):

Indledningsvis vil jeg gerne give udtryk for, at vi i Socialdemokratiet har sympati for dele af det foreliggende forslag fra SF. Nu har ministeren jo lige omtalt, at forsøgsaktiviteterne har kørt i tre år, at Socialministeriet har afgivet denne midtvejsstatus, og at vi i sommeren 1992 får den endelige redegørelse, og det er selvfølgelig også udgangspunktet for mine efterfølgende bemærkninger.

Vi finder fortsat ideen om det sociale udviklingsprogram, SUM, rigtig. Dels er det et opgør med den traditionelle planlægning, udbygningsplanerne, som var en kedsommelig fremskrivning af det, vi havde i forvejen, dels er det en konsekvens af, at man ønskede at arbejde på tværs af faggrænser, netop f.eks. samarbejdet mellem undervisnings- og kulturområdet og socialområdet, dels fandt man ikke den lukkede offentlige indsats fyldestgørende, men ønskede tværtimod at inddrage private foreninger, faglige organisationer, enkeltpersoner og lign.

Man kunne afprøve nye måder at få det offentlige og borgerne til at arbejde sammen, måske flytte grænseflader mellem det offentlige og det private, således at det private fik en større rolle, uden at samfundets solidaritet blev formindsket.

Vi ved, at der igennem de projekter, der har været kørt, er igangsat processer og indhentet metodeerfaringer, som gør, at disse metoder i dag anvendes i en fortsat proces inden for de institutioner og de kommunale forvaltninger, hvor man arbejder med dette område.

I Socialdemokratiet tror vi på, at det vil være gavnligt, at der fortsat er en udviklingspulje. En pulje vil kunne sikre en fortsat agtpågivenhed i det offentlige system, at der kan støttes, hvor det normale system ikke kan, ikke mindst nu, hvor der skæres ind til benene, og hvor man har uhyre svært ved at skaffe frie midler. Når der skal skæres så kraftigt, som det er tilfældet i disse år, vil der være en tilbøjelighed til at ville sikre alt andet end lige fornyelse.

Der er fortsat en række problemområder og temaer, vi kan tage fat i. Vi har de kriseramte børn, hvor der er grund til at fortsætte og videreføre det arbejde, der er i gang med at udvikle forebyggende initiativer, der bl.a. kan modvirke tvangsfjernelse. Der er problemet med narko og anden misbrug, og der er hele det psykiatriske område, hvor der er brug for virkelig at fort-

sætte undersøgelser og udvikling med hensyn til nye boligformer, netværksordninger og selvhjælpsgrupper. Endelig er der de kulturramte mænd – også et område, man burde tage fat i.

Vi vil gerne medvirke til at gennemføre et fortsat udviklingsarbejde inden for bl.a. disse områder og ser det som noget helt naturligt, at det sker i et tæt samarbejde mellem stat, amter, kommuner og frivillige organisationer.

Der er som tidligere nævnt på nuværende tidspunkt et år, til der foreligger en endelig evaluering. Vi vil i Socialdemokratiet afvente denne, inden vi lægger os fast på en ny struktur og dermed også vores stillingtagen til det foreliggende beslutningsforslag. Men som jeg allerede tidligere har nævnt, medvirker vi fortsat gerne til, at der afsættes statslige udviklingsmidler også i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg glæder mig selvfølgelig over hr. Peder Sass' tilsagn om, at vi nødvendigvis må gå videre med arbejdet i forbindelse med formidlingsenhederne, men jeg er lidt optaget af, at processen fortsætter og udvikles og ikke går i stå, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Peder Sass, om han ikke er nervøs for, at mange gode kræfter forlader området, imens man afventer evaluering, således at mange gode ideer går tabt, fordi man i øjeblikket er usikker med hensyn til, hvad der skal ske på dette område efter 1. januar 1992.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Alle de personer, der deltager i dette projektarbejde, dette udviklingsarbejde, kender vilkårene. De ved, at det er et projekt, der nu har kørt i tre år, og som har dette halve år at køre videre i. Det vil sige, at de kender til de vilkår, hvorpå de er tiltrådt som projektdeltagere i de evalueringscentre, der har været.

Når jeg sagde det, jeg gjorde, med hensyn til processerne, er det, fordi de midler, man har fået, har været med til en bevidstgørelse omkring institutionsmedarbejdere, kommunale medarbejdere og private initiativtagere, som har gjort, at de har lært processen. Det er den del, vi melder positivt ud på.